

Гонитва у часі

Про книгу

Одного вечора Алекс помічає, що дзеркало у коридорі відбиває дивні речі. Цікавість бере гору, і діти провалюються крізь дзеркало у 1912 рік! Пригодницька історія «Гонитва у часі» від авторки бестселерів Саллі Нікколз про подорожі у часі захопить юних читачів не лише загадками та інтригами. Книжка ненав'язливо та з гумором розкаже про життя людей на початку ХХ століття в Англії: у що вдягались, які страви готували, як відзначали свята та багато іншого.



ГОНИТВА У ЧАСІ

«Ніколлз чудова
оповідачка».

THE TIMES

САЛЛІ НІКОЛЛЗ

Саллі Ніколлз

Гонитва у часі



Text Copyright © Sally Nicholls, 2018
Inside Illustrations © Rachael Dean, 2020
Cover Illustration © Isabelle Follath, 2020
© Юля Садоха, переклад, 2021
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2021
ISBN 978-617-09-7521-8 (epub)

Усі права збережено.

Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якій формі без письмового дозволу власників авторських прав.

Серія «Гонитва у часі».

This translation of A CHASE IN TIME is published
by arrangement with Nosy Crow ® Limited.

Автор: Sally Nicholls.
Ілюстратор: Rachael Dean.

Усі права застережено.

Ніколлз Саллі

Н62 Гонитва у часі / Саллі Ніколлз. Іл.: Рейчел Дін; пер. з англ. Юля Садоха. — Харків: Вид-во «Ранок», 2021. — 208 с. — (Серія «Гонитва у часі»).

ISBN 978-617-09-7334-4

Люба тітка Джоанна незабаром має намір продати дім через борги. Для Алекса та Рубі це прикра новина. Вони б усе віддали, щоб цього не трапилось. Одного вечора Алекс помічає, що дзеркало у коридорі відбиває дивні речі. Цікавість бере гору, і діти провалюються крізь дзеркало у 1912 рік! Невже ця пригода допоможе дітям зберегти дім? Пригодницька історія «Гонитва у часі» від авторки бестселерів Саллі Ніколлз про подорожі у часі захопить юних читачів не лише загадками та інтригами. Книжка ненав'язливо та з гумором розкаже про життя людей на початку ХХ століття в Англії: у що вдягались, які страви готували, як відзначали свята та багато іншого.

УДК 82-93

ГОНИТВА
У
ЧАСІ



САЛЛІ НІКОЛЛЗ



«Ніколлз чудово розповідає історії».

(З газети «Таймс»)

Моїй тітоньці Джин.
Дякую за кожне літо.

Розділ перший

Хлопчик у дзеркалі



У будинку тітоньки Джоанни, у коридорі при сходах, висіло дзеркало. Воно було високе й широке, у золотій рамі, прикрашеній кучерявими листочками, сувоями, пухкими янголятками, кошиками квітів і візерунками. Тітонька Джоанна розповідала, що дзеркало належало французькій аристократці до того, як революціонери повідтинали голови всім вельможам і перетворили їхні маєтки на картинні галереї.

Алексу Пілігриму було сім років, коли він зазирнув у дзеркало, з якого на нього дивилося інше хлоп'я.

Хлопчик у дзеркалі був однолітком Алекса або й трішки старшим. Він мав темно-русяву чуприну й опецькувате обличчя. Вбраний був у синій вовняний светрик і сірі бриджі. (Якщо ви не знаєте, то бриджі — це старомодні штанці, коротші за самі штани та довші за шорти. Раніше їх носили школярі, коли хлопчикам ще не дозволяли носити довгі, «дорослі» штани.)

Юнак похапцем розчісував волосся біля дзеркала, ніби насправді йому кортіло робити дещо інше. Алекс не відводив від хлопчика погляду, а той повернув голову і щось крикнув комусь за межами дзеркала. Алекс не чув самих слів, але звучали вони роздратовано, щось на кшталт: «Уже роблю!» або «Зараз іду!». Хлопчина поклав щітку, і його відображення зникло.

Алекс так і заляк біля дзеркала. У люстерку досі виднівся коридор тітоньки Джоанни, але все видавалось не таким, як мало б. Стіни були обклеєні смугастими жовто-зеленими шпалерами, у вазоні стирчала велика зелена рослина, яку він бачив уперше, а двері були білими, з кольоровим вітражем над порогом. Сам Алекс у дзеркалі не відбивався — і це було дивно. Він простягнув руку, і гладка поверхня люстерка вкрилася брижами. Коли відображення знову стало чітким, хлопчик побачив себе — низенького, русявого, схвильованого. За його спиною виднілася звична стіна кремового кольору. І повернулися знайомі коричневі двері. Усе стало таким, як і завжди.

Алекс ніколи не вірив в історії, де діти натрапляли на таємні коридори в будинках і вирушали в магічну країну Далеких Дерев або знаходили прибульців у глибині садка, ще й тримали все в таємниці. Хіба про такі речі не хочеться розп'яткати геть усім? Яка користь із того таємного коридору, якщо ти нікому не можеш про нього розповісти?

Але тепер він зрозумів, що ніколи б не хвалився своїй сім'ї про хлопчика у дзеркалі. Це він вирішив твердо. А навіщо ж, якщо ніхто йому нізащо не повірить?



Утім, відколи Алекс побачив хлопчика, дзеркало стало його улюбленим предметом у будинку Еплкот. Воно подобалося йому більше за довгий садок із високими кам'яними мурами, кущами ожини та яблунями. Він любив його більше за трьох котів, кролика у клітці та дитячу кімнату, де стояли ляльковий будиночок, кінь-гойдалка, макет корабля у пляшці та старі дитячі книжки на полицях.

Алексу подобалися красиві речі. Він жив разом зі своєю сестрою Рубі та батьками в миршавенькому будиночку непримітного маєтку на краю потворного містечка, де геть усі хатини були збудовані з червоної цегли. Дім тітоньки Джоанни настільки відрізнявся від халупки Алекса, наскільки це можливо для англійських будинків. Він був великий, старий, поважний. Завжди скидався Алексові на домівку Вільяма із серії книг «Просто Вільям»¹. Обабіч брами стояли два

стовпи з кам'яними кулями на вершечках, а сходи були розділені на дві частини: розкішні сходи для родини та простенькі — для слуг. Звісно, що зараз у тітоньки Джоанни не було слуг. Тепер вона заправляла готельним бізнесом типу «ночівля та сніданок», тому всі спальні були причепурені для відвідувачів.

¹ Серія жартівливих новел популярної англійської письменниці Річмалъ Кромптон Ламберн.



Насправді Джоанна була тіткою батька Алекса і Рубі. Їхні батьки завжди багато працювали. Зазвичай у цьому не було нічого поганого, але під час канікул ставало важкувато. Уже із самісінького дитинства Рубі та Алекс приїздили до тітоньки Джоанни кожного літа на два тижні. Батьки платили за ночівлю, як і має бути в готелях, а щовечора

діти писали на аркуші паперу, що хочуть на сніданок: ковбаски, яєчню чи бекон. А ще вони допомагали тітоньці Джоанні з її роботою. Рубі найбільше подобалося натирати до блиску стіл, сідаючи на ганчірку і ковзаючи поверхнею. Алекс же найбільше любив згортати простирадла. Тітонька Джоанна тримала постіль з одного боку, а він та Рубі — з іншого, і всі троє сходилися досередини.

У будинку Еплкот було повно красивих предметів. Двоюрідний дідусь тітоньки Джоанни мандрував по всьому світу, збираючи різні дрібнички, і майже всі вони опинилися у будинку Еплкот. Серед них були японські шафки, зроблені з нефриту й чорного дерева, ідоли божків зі стародавньої країни Перу та різнобарвні вази й тарілки з Туреччини. Алекс обожнював усе це. Та найбільше йому було до вподоби саме дзеркало.

— Воно дуже старе? — запитав Алекс у тітоньки Джоанни одного літа, коли йому вже виповнилося десять, а Рубі — дванадцять. — Йомудесь сто років? А може, п'ятсот? Чи тисяча?

— Мабуть, двісті п'ятдесят, — відповіла вона. — Гарне, правда? Але, думаю, йому доведеться шукати новий дім, коли я продам цей будинок.

Це були останні канікули, які Алекс і Рубі проведуть із тітонькою Джоанною. Наприкінці літа вона продасть будинок разом із більшістю красивих речей. Сама тітонька переїде в невеличку квартиру біля моря в Істкомбі, де не знайдеться місця для розкішних французьких дзеркал чи інкрустованих японських шафок.

Усіх це дуже засмучувало. Алекс аж до болю не хотів, щоби будинок Еплкот продавали. Та все ж тітоньці Джоанні боліло більше. Вона тут народилась. Саме вона працювала в поті чола, щоб утримувати дім. Вона розпочала готельний бізнес, сама готувала, прибирала, прала і складала звіти тільки для того, щоб не довелося продавати будинок. Та зрештою вона мусила визнати поразку. Роки брали своє, і працювати ставало дедалі важче. Із кожним роком витрати на догляд за будинком ставали чимраз більшими. Труби проривало все частіше, з даху сипалася черепиця, а з опаленням відбувалися нечувані дива.

— Ну що вдієш, — сказала вона Алексові, коли той допомагав їй поливати квіти в садку. — Гадаю, так мало статися рано чи пізно. Та все ж стільки років йому присвячено, трохи сумно на душі.



— Хотів би я мати купу грошей, — сказав Алекс Рубі того дня, коли вони сиділи в садку. Рубі читала книжку. Алекс бавився зі сріблястою пляшечкою, яку знайшов в одній шафці. Він намагався витягти круглий срібний корок із горлечка, але той не піддавався. — Я б купив будинок Еплкот, щоби тітонька Джоанна жила тут скільки схоче.

— А я ні, — відказала Рубі. — Я б купила замок у Франції, в якому був би басейн, приватний кінотеатр і дворецький, який робив би все, що я накажу, навіть виконував домашнє завдання. А ще там була б величезна бібліотека, як у Белль із «Красуні та Чудовиська», і такий просторий садок, що в ньому можна було б проводити рок-концерти, і...

Та Алекса не хвилювали всі ці речі.

— Я просто хочу, щоби тітоньці Джоанні не доводилося продавати будинок, — сказав він. — Це все, чого я бажаю.

І коли він це сказав, корок зненацька вискочив із горлечка. Від несподіванки Алекс випустив пляшку з рук. На його коліна висипалося чимало пороху та вилетіла хмарка диму.

Рубі скривилася:

— Фу! Що це таке?

— Не знаю, — відказав Алекс.

Він перевернув пляшку догори дриґом, і з неї виповзла ще одна хмаринка пилу. Рубі закашлялась і замахала руками.

— Сподіваюся, це не щось важливе. Що це взагалі? Чийсь прах?

— Не думаю, — заперечив Алекс. Він зазирнув у пляшечку, але там більше нічого не було. — Це не прах людини. Можливо, хом'яка?

— Так чи інакше він давній, — сказала Рубі. Вона взяла у нього пляшечку і насупилась. — Гидота! І чому нам ніколи не трапляється пляшечка, де живе джин?

— Навіть якби так сталося, це був би мій джин, — відповів Алекс.



Решта дня минула так само, як і всі інші дні в будинку Еплкот. Діти прийшли в село та купили солодощів. Нарвали трохи ожини в садку і приготували літній пудинг для чаювання. Потім довго грали в монополію, і наприкінці, як завжди, Рубі скупила половину всього, а Алекс залишився із двома купюрами по одному фунту.

— Ти зможеш купити собі філіжанку чаю, — сказала Рубі. — Я дуже милосердна і допомагаю безхаткам.

— Ага, — буркнув Алекс.

Він згадав про пляшечку, лише коли вони йшли спати. Вона стояла на столику в коридорі. Алекс узяв її в руки, відчуваючи легку шпичку провини. Може, цей пил таки був чимось важливим.

— Шкода, що це таки не джин, — сумно сказав він.

Тоді хлопчик поглянув у дзеркало, щоб перевірити, чи не з'явилися в ньому примари сьогодні.

І таки з'явилися.

У дзеркалі стояли двоє дітей. Той самий хлопчик, якого Алекс бачив три роки тому. Алекс виріс, але хлопчик залишився у тому ж віці, хіба що цього разу був одягнений у костюмчик моряка і тримав паперовий пакет. Біля нього стояла старша дівчинка. На вигляд їй було років тринадцять. Вона мала довге темне волосся і личко, як у кролика. Вбрана була в синю сукенку, чорні панчішки й білий фартушок. Дівчинка пробувала витягнути щось із паперового пакетика. (Алекс здогадався, що там були цукерки.) А хлопчик намагався її зупинити.

— Рубі, — дуже обережно гукнув Алекс. — Можеш підійти? Бігом.

— Що таке? — поцікавилася Рубі. Вона зазирнула у дзеркало. — Ого.

— То ти їх бачиш, — сказав Алекс.

Він уже починав думати, що це все йому сниться.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ